

СТАНОВИЩЕ

от проф. д.п.н. Георги Любенов Манолов
Висше училище по сигурност и икономика – Пловдив

Относно: дисертационния труд на Любомира Василева Христова на тема „Политически PR – проблеми и тенденции“

Представеният дисертационен труд е посветен на една почти непозната, неразработена и изключително актуална тема в българската политологична книжнина. Трудът е в обем от 202 страници, от които 187 стр. основен текст, като са използвани 65 източника на кирилица, 48 – на латиница, 51 интернет сайта и 3 приложения. В структурно отношение дисертацията съдържа увод, три глави, заключение, библиография и съответните приложения.

Още в началото на настоящата разработка авторът ни предлага логична, систематизирана и аналитична структура на изложението, с което показва широка теоретична подготовка (и компетентност), при това по тема, която независимо от своята актуалност няма монографични проучвания у нас. Това се вижда от увода, в който ясно е посочена основната изследователска цел на разработката: да се разрие научната същност на политическия PR като цяло и неговото схващане (4 приложения) в политическия процес в България чрез изследване на функциите, проблемите и перспективите му на развитие. В зависимост от целта са формулирани пет научноизследователски задачи:

1) Да се разграничи политическият PR от други комуникационни политики и да се открият аспектите на политическия PR.

2) Да се анализира обвързаността между политиката и PR в условията на демокрация, като се изследват специфичните функции на политическия PR в демократичното общество.

3) Да се изясни ролята на политическия PR за изграждане на информирано обществено мнение в рамките на делиберативната теория за демокрацията.

4) Да се изведат параметрите на комуникационното въздействие на политическия PR за мотивиране на гражданското участие в политическия процес.

5) Да се проучи актуалното състояние на политическия PR в България – проблеми и тенденции – чрез собствено емпирично изследване на институционално равнище.

Това заедно с формулирания предмет, обект и теза недвусмислено показва, че са спазени всички необходими изисквания за научната разработка на такъв дисертационен труд.

Практическата реализация на поставените задачи започва в глава първа, което се отличава с перфектен теоретико-методологически анализ на феномена „връзки с обществеността“ като социална технология. В нея последователно са открити историческата еволюция на връзката с обществеността, дефинирането на политическият пиар, неговите основни модели, както и практическите му измерения в съвременната политика. Освен това е извършено и разграничение между понятията „политическа комуникация“, „политическа пропаганда“, и „политически пиар“, които много често се смесват и даже произволно се използват.

Въз основа на извършения теоретичен анализ във втора глава е направена задълбочена оценка на ролята и мястото на политическия пиар като важен фактор за развитието на демократичното общество. Тук акцентът пада не само и единствено върху значимостта на политическия пиар, но и върху неговата връзка с делиберативната демокрация, участието на гражданите при вземането на политически решения, работата на съответните структури с общественото мнение и ролята на медиите като политически посредник. Особено внимание е отделено на специфичната и комплицирана връзка между медиите, политиката и властта, която в редица случаи – било поради неразбиране, било поради тенденциозност – води до падане на правителства и парламенти. Всичко това свидетелства за систематична цялост при изследвания проблем, което говори за прецизност на разработката и дълбочинно познаване на материята от автора.

Като логичен завършек на темата в глава трета са изследвани важни въпроси на политическия пиар в България на институционално равнище. По-конкретно са проучени различни пиар практики на министерско равнище у нас с помощта на теренно изследване, за да се анализира актуалното състояние на политическия пиар в България към момента. Същественото тук е това, че на базата на дълбочинни интервюта с наши пиар специалисти в министерствата авторът е направил изводи и заключение за сегашното състояние на връзките с обществеността в България (на институционално равнище), които далеч не са от най-професионалните.

Не можем да не отбележим и едно друго авторово постижение: в целия труд много старателно и коректно са цитирани възгледите на редица известни чуждестранни и български автори (Дж. Фишкин, Р. Буркарт, Д. Хикс, Б. Рудигер, Н. Джаксан, М. Филипов, М. Лазарова, Ел. Алфандари, М. Златева и др.), което е солиден показател за добрата теоретична подготовка на докторанта и уважението му към различните становища и мнения.

Обобщено казано, достойнствата на дисертацията могат да се резюмират в следния порядък:

Първо. Видимо е, че авторът притежава научни умения да анализира, синтезира и обобщава, доказателство за което е успешното прилагане на основни теоретико-методологически подходи (исторически, логически, структурно-функционален и др.), което говори за аналитичните изследователски качества на докторанта. Това проличава от авторовото обособяване на аспекти на политическия пиар, за да се разграничи от други комуникационни политики.

Второ. В труда се откроява умението за изразяване на собствено мнение по различни научни проблеми, заемането на критична позиция и разработването на авторови модели като производни от извършения научен анализ. В този смисъл се извежда самостоятелно авторово определение за политическия пиар на базата на ефективната двупосочна комуникация между политическите институции и гражданите.

Трето. Приятно впечатление прави практикоприложната насоченост на труда, и особено разглеждането на политическия пиар на българската изпълнителна власт (и действителност), което придава на дисертацията позитивни черти от гледище на решаването на съществуващите проблеми у нас.

Критични бележки и препоръки:

1. Трудът би спечелил още повече в качествено отношение, ако разглеждането на политическия пиар в България се разпространи и върху други важни държавни институции – парламента, президента и т.н., тъй като сега анализът е концентриран само на правителствено равнище.

2. От по-голяма прецизност се нуждаят някои термини в дисертацията, като например „демокрацията като политическа идеология“ и др. най-малкото защото демокрацията в съвременния свят се разглежда преди всичко като система за управление от политическата наука.

3. При евентуално бъдещо издаване на труда считам, че е необходима много по-прецизна съдържателна редакция, която би довела до езиково „изчистване“ на някои паразитни изрази и до подобрене на научния стил на изложението.

Като се опирам на току-що изложената положителна оценка и становище за дисертационния труд, убедено и категорично препоръчвам на уважаемото Научно жури да гласува за присъждане на образователната и научна степен „доктор“ на Любомира Василева Христова.

16.06.2016 г.

Член на журито:

(проф. д.п.н. Георги Манолов)